

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Beneficia Vetera Et Nova, Divæ Virginis Dittelbacensis

Sang, Eucharius

Wirceburgi, 1607

Capvt V. Deus Sacellum recens ædificatum, alijs exornat beneficijs. Puer ráptus à lupo, redditur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64129](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64129)

*Valrand.
Caout in
libello mi-
raculorum
D. Virg.*

impetrat. Et quî non impetret à benignissima Ma-
tre, quæ adiuuare & indulgere semper parata est.

Pænam, similem ob culpam, ducentis abhinc,
& amplius, annis, tulit Atrebas quidam, ludi-
brio habens, virtutes & miracula eximia, apud sa-
cram ædiculam, & fontem Cheruensem, in Han-
nonia patrata. qui aliquandiu, & oculorum, & lin-
guæ vsum amisit. Vbi verò, aliorum auxilio, ad
fontem ductus, menti restitutus est, suam ipse, im-
piè emissam, in Deiparæ imaginem & nomen, exe-
cratus blasphemiam (morbi & infortunij totius
causam) supplex sibi condonari culpam rogauit.
quam, fauore & meritis Virginis Mariæ, impe-
tratam, quis dubitare aufit?

CAPVT V.

Deus Sacellum recens ædifica-
tum, alijs exornat bene-
ficijs.

Puer raptus à lupo, redditur.

Acro Sacello, DEVS, Diuaque ornatum
addunt. Non cogites opus musium: non
striatas columnas; non parietes macu-

loso marmore vestitos; sed beneficia; quorum tanta copia & varietas, vt dixerim; vix vllum esse morbi genus aut periculi, quod DEI parens, precibus compellata, non curarit, aut depulerit. Quis omnes recenseat in partu adiutas faminas? quis à vinculis ereptos, vel ex ipsis mortis faucibus liberatos? Magnam illorum copiam habet Ioannes Trithemius, Abbas Spanhaimensis, libello paulò ante nominato. Aliqua recensebimus (plura qui velit, indeumat) & per ea, tanquam vetera, ad noua viam sternemus.

Anno, post Virginis partum, M. D. VI. in vico Bibergau, filiulus Richardi Schiller, fermè quinquennis, è domo se subducit cum falce (sic alios subindè facere notarat) & incautus festinat ad agrum: famelicus ecce lupus inter vepres & dumeta latitans insidiosè, subitò erumpit, & misellum, ad fugam necdum idoneum, apprehendit, oreque prapinguem & optatam prædam tenens, abit festinè. Mox patri, quid cum filio actum suo, significatur; qui, ietus tristissimo nuncio, illicò lupum insequitur, non assequitur. Effusus in lacrymas, pectus percutit; & quid aliud in tam tristici casu fari, quid cogitare poterat, quàm, quod Philo, de Iosephi patre, scriptum reliquit? Fili mi, non tam mortem doleo tuam, quam sepulchri iacturam. Nam si tibi sepulchrum contingeret, non mihi deesset solatium; officiosè assiderem agrotanti ante mortem; impenderem morienti extrema oscula; clauderem & oculos: nihil de funere omitterem.

Fili mi non te homo occidit, sed immitis & carnivora bestia, pascit & saturat se meis visceribus.

Spe itaque omni & humana ope præcisa, patri suggeritur, opem D. Virginis Dettelbacensis supplex petat. Facit, quod diuinitus imperatum. Mater, inquit, Misericordiae, filius mihi tuis precibus restituatur incolumis, tuam ego Dettelbachij colam imaginem precibus ac munere. Res admiratione digna. Vix votum vouerat, lupus ex ore prædam in terram mittit. Fur non velocius, Iudicis imperio, restituisset furtum. Quin ferro quod vix eripuisset venator; ardentibus ad DEVM Diuinamque missæ preces & vota extorquent. Filium itaque suum pater recipit saluum, integrum, nec vlllo in corporis membro læsum. Quo gaudio putas patrem tunc perfusum? sicut ignis, dum parum in lucerna superest olei, fermè extinguitur; nouo autem alimento apposito, quodammodo reuiuiscit, altius assurgit, & clariorem de se mittit splendorem: ita & pater, præ mæstitia animi prius veluti mortuus, nunc vt rediuuus, gaudioque plenus, ex campestri pugna cum filio ouans reuertitur, victoriam reportans non ferro, sed religione comparatam; qua affirmarim & lupum in agnum quodammodo mutatum. *Lupus enim num semper rapax? manè rapiet prædam, ad vespèram, vt agnus diuidet escam.* Rapuit filium lupus, eundem, vt obsequentissimus agnus, patri, cui debebatur, cum fide restituit. Gaudet itaque de filio pater, & de patre, quantum licuit per ætatem, filius; gaudent omnes cernentes, puellum diuinitus seruatum.

*Aug serm.
14. de san.
ctis.*

Simile

Simile quid contigisse, circa D. Bernardi tempora, videre licet in vita S. Roberti Abbatis Molismensis. Ad cuius tumulum, cum quædam festinaret fœmina pietatis ergò, nocteque superueniente in sylua cum duobus liberis hæere cogetur: lupus adueniens ætate minorem ex illis abripit & fugit. Quid mater? Aduertens filij periculum, fundit ad DEI parentem, & D. Robertum preces, & illum recipit incolumem à bellua voracitatis suæ innatæ oblita. Mirum hoc; sed magis illud, quod commemorat Hugo Abbas Præmonstratensis, in vita Nortberti Archipræsulis Magdeburgensis; qui puero petenti sibi ouium custodem dari, canem puta, respondit: cum lupus aduenerit, & aliquid rapuerit ex grege, iubeto ei nomine nostro, ne quid attingat. Contigit lupum ouem rapere, puerumque præcepti memorem, post lupum clamitare: ouem redderet, sic Dominum mandasse. Lupus, mira DEI benignitate, pecudem illasam dimittit.

Summe DEVS ac immortalis, qui immanes leonum fauces, nè famis rabie adacti, Danielem in lacu deuorarent, tenuisti; & ad restituendam prædam, insidiosè abactam, coëgisti lupum; bestia nè nos apprehendant infernales, suaq; astutia sternant, vires præbe; Tu verò preces, ô Mater
DEI.